

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

2710 рік, планета М'юль, сузір'я QN 34

Живе світло над нею м'яко, хвиля за хвилею, розливало волокнини сяйва. Як і все у світі, воно перебувало в гармонії з зірками, порами року, сонцем і морем. Дедалі світлішало, і вона, задоволено кліпаючи повіками, розплющила свої напрочуд блакитні очі. Вона повільно прокидалася й вітала новий день так само спокійно, як учорашню ніч перед сном.

Її м'який, усе ще дрімотливий погляд насолоджувався теплими рожево-кораловими відтінками спальні. Світло лилося з-під вигнутих сходів, і відполіровані стіни та стеля велетенської мушлі підхоплювали його відблиски й виповнювали кімнату рожевим сяйвом.

Її шкіра також усотувала світло. Вона була білого кольору, але не того суворого, одноманітного кольору, який звикли звати білим. Шкіра була розфарбована візерунками, що змінювали форму разом зі зміною душевного стану, — такий витвір мистецтва настрою.

Білість її гладенької шкіри радше була блідістю і здавалася чимось небесним, немов місячне сяйво. Ця шкіра тримала на собі кожен веселкову барву, перетворюючи їх разом на мінливе перламутрове тонке світіння.

Її звали принцеса Лііхо-Мінаа.

Поруч почувся м'який писк. Вона відвела погляд від звичних обрисів спальні до маленького улюбленця, який завжди горнувся до неї, поки принцеса спала. Лііхо-Мінаа усміхнулася, а малесенька істота щасливо засопіла в неї на шиї, витягнувши довгу мордочку й вигнувши пухнастий, неймовірно м'який животик, щоб господиня його почухала. Тваринка була така маленька, що могла всістись у принцеси в руці. І вона не боялася, що Лііхо-Мінаа її задушить, бо коли та спала, жорсткі нерівні лусочки на спині звірка будили її ще до того, як вона могла завдати будь-якої шкоди.

Принцеса рухалася легко, з грацією звивистої хвилі. Мотнувши ногами, вона опустила їх на гладку підлогу й потяглася. Потому підвелася й по-котячому м'яко, босоніж підійшла до велетенської молюскової мушлі, що була прикріплена до стіни. Мушля мала подвійну функцію. Її відполірована верхня стулка була таким собі дзеркалом, нехай і недосконалим. А нижня охоплювала ніби чашею десятки великих перлин, з яких одна посередині була завбільшки з власну голову принцеси. Над цією чашею, що правила за зливальницю для вмивання, світна істота з вусиками, родичка створіння, що висіло над принцесиним ліжком, випромінювала світло. Та й самі перлини м'яко, пульсуючи, жевріли, від чого на їхніх гладких поверхнях грало-мінилося різнобарв'я.

Лііхо-Мінаа всміхнулася сама собі й маленькому другові, що затримався в ліжку. Той роззявив витончену мордочку та позіхнув, а вона засміялася. Запустивши довгі тонкі пальці в чашу з мушлі, принцеса набрала жменю перлинок. Відтак піднесла їх до обличчя й потерла ними шкіру, неначе то була вода в твердому стані. Її сонливість безслідно здиміла. Блакитні очі засяли, а шкіра стала ще гладкішою та пружкіше напнутою на її витончених кіст-

ках. Принцеса почувалася свіжою, сповненою сил і наснаги. Вона обережно поклала перлини назад до їхніх родичів у чаші.

Перед тим як вийти з будинку, вона застібнула довкруж довгої, стрункої шиї просте намисто — ланцюжок з єдиною, але вишуканою перлиною. Принцеса легко доторкнулася до неї, перлина дзенькнула та м'яко засвітилася у відповідь на ласку.

Піднявшись сходами, вона вийшла назовні, назустріч світанкові. Лііхо-Мінаа рідко була сумною. Її життя, як і життя всього її народу, було сповнене ритму, спокою та краси. А якщо її коли й охоплювала меланхолія, досить було озирнутися на чудовий світ навкруги, і звичний стан повертався.

Між пальцями ніг принцеса відчувала дрібний білий пісок, чула м'який і ненастанний гул океану, який горнувся спочатку до берега, відтак відступав, забираючи назад свої водяні пальці. Величезні мушлі різної форми та кольору вкривали берег, деякі з них навіть здіймалися з бірюзової води мілководдя — то були домівки її друзів.

Принцеса посадила маленького друга на сідало біля свого порівняно невеликого будинку-мушлі, лагідно поплескала його й пішла прогулятися до мерехтливої води. Океан грайливо бавився з блідими, як пісок, ногами Лііхо-Мінаа, поки вона йшла до гурту схожих на неї створінь.

Дехто з них стояв по пояс у воді, витягаючи філігранно тонкі сіті з різними завбільшки перлинами. Вони виносили їх на берег, проявляючи особливу грацію, бо ж їхні тіла самі по собі теж були перлинами. Діти й дорослі скупчувалися навколо сітей, готові допомагати витягати коштовні кулі та складати їх у великі коші з морських черепашок, які потім дорослі завдавали на спини й несли далі.

На певній відстані від океану в землі містилися невеликі кратери, чий радіус дорівнював витягнутій руці. Усміхаючись, з обличчями, осяяними молочним світлом, носильники черепашок висипали перли в землю, що вже чекала на них.

Робота була рутинна та стародавня, вона навіювала спокій. Лііхо-Мінаа повернула обличчя до сонця на сході й на мить заплющила очі. А коли розплющила, помітила яскраву смужку на помережаному світанковому небі — то був метеор.

І не один. За ним пронісся другий... а потім ще...

Від страху в принцеси стислося серце, коли перший шматок чогось невідомого, але явно не зіркової матерії, хлюснув у воду. Будинок з мушлі розлетівся на зубчасті уламки. Інші метеорити стали падати так швидко, що годі їх було порахувати. Вони вдаряли в океан, здіймаючи в повітря фонтани води, на суходолі сердито лишали по собі кратери — справжні рани на тілі цієї планети.

Почулися жахливі крики, і люди кинулися врозтіч. Але куди вони могли втекти? Принцеса вдивлялася у небо, в якому ніколи не було нічого, окрім зірок, місяців і сонячного світла, у той час як шматки металу завбільшки від кулака до будинку падали немилосердним дощем на переляканих жителів планети.

Вона безпорадно повернулася й поглянула в інший бік неба і помітила його.

Не просто велетенський — здавалося, неосяжний. Вона відразу збагнула, що то був не звичайний корабель. То була справжня смерть.

Лііхо-Мінаа жила біля океану, чії пісні та колискові давали спокій і умиротворення, а запах зцілював. Вона щиро любила океан. А її родичі прагнули бути завжди разом із підданцями, якими правили м'якою рукою, і тому жили в селі.